

Skade og Gene for Husdyrene, nemlig den Bremse, der snylter paa Hesten, Hestebremsen. Naar disse 2 Bremses saa uforstyrret have kunnet fortsætte deres Gerning paa 2 af vore vigtigste Husdyr, tror jeg, at Grunden maa søges i Landbefolkningens sørgelige Uvidenhed om disse Dyrs Levevis. Thi sikkert kan et Dyr som Oksebremsen fuldstændig udryddes her i Landet, idet dette Dyr under sin Udvikling har et bestemt Opholdssted, hvor man let kan eftersøge det og udrydde det, nemlig paa det Tidspunkt, det lever som Larve og da tilbringer sit Liv paa Oksens Ryg under dens Hud. Det danner en Byld, som er meget let baade at se og føle. Og hvis alle Landboerne vare enige om blot et Aar at iværksætte en energisk Udryddelseskrig mod dette Dyr, vilde man vistnok kunne udrydde det eller i hvert Fald begrænse dets Forekomst saa stærkt, at det ikke vilde spille nogen Rolle. Men der er, som sagt, et sørgeligt Ukendskab til disse Dyr, Befolkningen staaar saa underlig sløv og ligegyldig overfor at tage Kampen op imod dem.

Nu er det Mening at lade trykke og omdele en Pjece. Det Antal, den skal trykkes i, 10,000 Eksemplarer, er ikke noget stort Antal. Jeg kunde ønske, at denne Pjece kunde blive omdelt blandt andet til alle vore Skoler, og at der af Kultusministeriet kunde blive givet et Paa-bud til alle Lærere ved vore Skoler om at gennemgaa Indholdet af denne Pjece for Skolebørnene. Derved vilde være vundet det, at hele vor Ungdom blev sat i Kundskab om dette Dyrs Forekomst, hvorledes det kunde bekæmpes, og hvilken Skade det tilføjer en vigtig Næringsvej her i Landet. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at sørge for, at denne Sag maatte blive bekendt for hele vor Skoleungdom, saa vilde vi dog have den Glæde, at der vilde vokse en Ungdom op, der havde Kendskab til disse Forhold og ikke levede i den Uvidenhed, som det ældre Slægtled for Tiden lever i.

Der er et andet Dyr, som der ogsaa burde rettes en Udryddelseskrig imod, og det er Hestebremsen. Her er ogsaa Forholdet, at den paa et vist Stadium af sin Udvikling er let at efterspore, og det vil ikke være vanskeligt at komme den kraftig til Livs. Jeg sigter her til det Tidspunkt, da Hestebremsen lægger sine Æg paa Hestens Haarbeklædning, disse smaa, gule, aflange Æg, som ere klæbede fast til Haaret og særlig ere fastgjorte paa de Steder, hvor Hesten kan komme til at

slikke sig. Det var ikke saa vanskeligt at rette sine Bestræbelser mod Dyret netop paa dette Tidspunkt. Senere hen faar Hesten ved at slikke sig disse Æg ned i Maven, hvor de udvikle sig til Larver. Og de, der have set, hvorledes de kunne optræde i en Hestemave, ville let kunne forstaa, at de baade paaføre Dyret Sygdom og medføre, at saaledes angrebne Dyr ikke kunne trives. Jeg har selv haft Lejlighed til at se en Hestemave, som var besat af disse Larver. De sad saa tæt op ad hverandre som Stenene i en Bro-lægning, man kunde ikke sætte en Finger nogetsteds paa den indvendige Side af Mavesækken uden at røre ved saadanne Larver. Her vil man sikkert ogsaa med simple Midler kunne iværksætte en Udryddelseskrig, og jeg vil tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om man ikke samtidig med, at Udryddelseskrigen blev etableret mod Oksebremsen, kunde føre den mod Hestebremsen. Det vilde sikkert ligeledes være formaalstjenligt, om en anerkendt Zoolog gav en kort Skildring af Dyrets Levevis ledsaget af Illustrationer, og at man ved Skolerne søgte at udbrede Kendskab til det, saa vil den fremvoksende Slægt ikke leve i det Ukendskab til disse Forhold som den nuværende Slægt.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til et Forslag, som er stillet udenfor Betænkningen og gaar ud paa at bemyndige Trafikministeren til at yde en Erstatning paa indtil 4,500 Kr. til Ejeren af Skonnerten „Helene“, der blev sejlet ned i Nyborg Fjord den 7. November forrige Aar. Jeg maa maaske her oplyse, at denne lille Skonnert var paa Rejse fra Nyborg til Nakskov. Føreren og Ejeren af Skonnerten blev syg i Nyborg og maatte forlade sit Skib og rejste til sit Hjemsted Svendborg, hvor han laa til Sengs. Han sendte saa sin gamle Fader paa 67 Aar fra Svendborg til Nyborg, og han tilligemed sin Søn, en Broder af Ejeren, skulde sejle Skonnerten ned til Nakskov. Da de stode ud af Nyborg Fjord, var Klokken mellem 1 og 2 om Natten. Da kom Færgen „Store Bælt“ paa sin Route fra Nyborg til Korsør. I Søforhøret er det oplyst, at det var en stjerneklar, maanelys Nat; nogle sige, det var klart Maaneskin, Føreren af Dampfærgen siger, at Maanen var ved at gaa ned i en Taagebanke. Men det er fra flere Sider godtgjort, at man i 1/4 Mils Afstand kunde se Færgen komme fra Nyborg. Den Gang Oversejlingen fandt Sted, var den gamle Fader gaaet til Køjs,